

ΑΠΟΦΑΣΗ 20215/2013

(Αριθμός έκθεσης κατάθεσης αγωγής 47082/2011)

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Μαρία Σπυρίδου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Σοφία Λυμπεριάδου, Πρωτοδίκη, Ιωάννη Ελευθεριάδη, Πρωτοδίκη - Εισηγητή και από τη Γραμματέα Ζωή Δρίζη.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια, στο ακροατήριό του, στις 8 Απριλίου 2013, για να δικάσει τη με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 47082/2011 αγωγή, μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1) Του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα (Σαπφούς 10) και εκπροσωπείται νόμιμα, 2) Του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ-ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ-ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα (Πατησίων 130) και εκπροσωπείται νόμιμα και 3) Της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής (Αριστοτέλους 65) και εκπροσωπείται νόμιμα, οι οποίοι παραστάθηκαν διά του πληρεξουσίου τους δικηγόρου Θεσσαλονίκης Χρήστου Ματσιώρη (ΑΜ ΔΣΚ 5145).

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Της ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία

», που εδρεύει στη (Πλ..

και εκπροσωπείται νόμιμα, που δεν
παραστάθηκε.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υποθέσεως ο πληρεξούσιος
δικηγόρος των εναγόντων ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται
στα πρακτικά δημόσιας συνεδριάσεως και στις έγγραφες προτάσεις
του.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τη με αριθμό 1319ΣΤ/6-12-2011 έκθεση επίδοσης του
δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο

που προσκομίζουν και επικαλούνται οι ενάγοντες,
προκύπτει ότι επικυρωμένο αντίγραφο της υπό κρίση αγωγής με
πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση προς συζήτηση για την αρχικά
ορισθείσα δικάσιμο της 28-5-2012, επιδόθηκε νόμιμα και
εμπρόθεσμα στην εναγομένη (άρθρα 122 παρ. 1, 127 παρ. 1, 128
παρ. 1, 228 και 229 του ΚΠολΔ). Κατά τη δικάσιμο της 28-5-2012 η
συζήτηση της υπόθεσης αναβλήθηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται
στην αρχή της παρούσας και ως εκ τούτου νέα κλήση της
εναγομένης για τη δικάσιμο αυτή δεν χρειαζόταν, καθώς η κατόπιν
της αναβολής αναγραφή της υπόθεσης στο πινάκιο ισχύει ως
κλήτευση όλων των διαδίκων κατ' άρθρο 226 παρ. 4 εδ. γ' και δ'
ΚΠολΔ. Όταν, όμως, εκφωνήθηκε η υπόθεση από τη σειρά του
πινακίου, η εναγομένη δεν εμφανίστηκε, όπως προκύπτει από τα
ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά συνεδριάσεως του
Δικαστηρίου αυτού, και συνεπώς πρέπει να δικαστεί ερήμην (άρθρο
271 παρ. 1 και 2 ΚΠολΔ, όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή του με
το άρθρο 29 του ν. 3994/2011).

Με τις διατάξεις του ογδόου κεφαλαίου (άρθρα 46 επ.) του Ν.
2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και
πολιτιστικά θέματα», νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών,

προς την πνευματική ιδιοκτησία, δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες («εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημοσία εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του προμνησθέντος Ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμεταλλεύσεως από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για την παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49 του Ν. 2121/1993 είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από το χρήστη, κατανεμομένη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφ' ενός των μουσικών και ερμηνευτών-εκτελεστών και αφ' ετέρου των

παραγωγών. Το δικαίωμα της ευλόγου αμοιβής των προαναφερομένων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισεως των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του Ν. 2121/1993, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1β, 58 και 32 παρ. 1 του Ν. 2121/93, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων, ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισεως περί της ευλόγου αμοιβής, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α' του ως άνω νόμου, τεκμαίρεται ότι οι

οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύον δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων (βλ. ΠΠρΘεσ 3953/2008 αδημ., Μ.- Θ. Μαρίνου «Πνευματική Ιδιοκτησία» Έκδ. 2^η αριθμ. 750 και 751 σελ., 379, Δ. Καλλινίκου «Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα» Έκδ. 2^η σελ. 275 και 276). Από την ως άνω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων», για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικογράφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των

αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβής, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ανωτέρω αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν. 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική κυρίως διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνησης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του εδ. β' του προαναφερόμενου άρθρου του Ν. 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της ανωτέρω

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΕΙΣΑΓΕΓΗΤΗΣ

4/12

11

άποψης, που δέχεται ως ορθή και το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε, και τα ακόλουθα: 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος, του αφορώντος στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος, 2) Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. 3) Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55, ο Ν. 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από τους εκάστοτε εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί, 4) Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνας του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο μονομελές πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 49 παρ. 1 εδ. γ', δ' και ε' του Ν.

2121/1993), με επακόλουθο οι χρήοι, να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου να πληροφορηθούν οποδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητά του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ. 4 του Ν. 2121/1993), παρέχοντάς του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ. 4 εδ. β του Ν. 2121/1993) και 5) το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 παρ. 1 εδ. ε του ίδιου ως άνω νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ. 1, 8 και 9 του Ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10 παρ. 1 του Ν. 146/1914 «περί αθεμίτου ανταγωνισμού» ή ακόμα και με εκείνη του άρθρου 669 του ΚΠολΔ), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν, όχι πλέον μεμονωμένα άτομα, αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων, που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα για το

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ
ΔΙΚΕΙΟΝ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου (βλέπε σχετικά με τα προεκτεθέντα ΕφΑΘ 6252/2004 ΔΕΕ 2005.425, ΠολΠρΘεσ 3953/2008 ό.π., Εισηγητική έκθεση του Ν. 2121/1993 στο περί συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων ένατο κεφάλαιο της, Δ. Καλλινίκου ό.π., αριθ. 207 σελ. 268 και αριθ. 211 σελ. 276, Σ. Μαθθία «Μελετήματα Ιδιωτικού Δικαίου» Έκδ. 1997 κεφ. 22 και 23 σελ. 239 και 251, Αθ. Πουλιάδη «Συλλογική Αγωγή και Δίκαιο Καταναλωτών» Έκδ. 1990, σελ. 13 επ., του ιδίου «Η Συλλογική Αγωγή των Ενώσεων Καταναλωτών στο Ελληνικό Δίκαιο» ΕλλΔνη 33. 485 επ.). Περαιτέρω, είναι δυνατόν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα, όχι μόνο Ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτό δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισής τους στην Ελλάδα (βλ. Μαρίνο, ό.π. σελ. 302 - 303). Πέραν τούτου όμως, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν. 2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο

μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 παρ. 1 του Ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφ' όσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. το άρθρο 5 παρ. 2 του Ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυσσόμενες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονταήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυσσόμενης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας (ΠΠρΘεσ 3953/2008 ό.π.).

Στην προκειμένη περίπτωση, οι ενάγοντες, με την υπό κρίση αγωγή τους, ισχυρίζονται ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης

ΟΕΠΡΕΘΕΣ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

✗

✗

και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, οι οποίοι λειτουργούν στο πλαίσιο των διατάξεων του άρθρου 54 του Ν. 2121/1993 και έχουν αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση και προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους, έχουν δε, κατά τα αναλυτικά εκτιθέμενα στο αγωγικό δικόγραφο, συσταθεί νόμιμα, σύμφωνα με τις αναφερόμενες σε αυτό πράξεις και αποφάσεις των αρμόδιων οργάνων, ενώ έχουν γίνει και οι νόμιμες δημοσιεύσεις. Ότι ο πρώτος εξ αυτών έχει μέλη έλληνες μουσικούς, ο δεύτερος έλληνες τραγουδιστές και ο τρίτος παραγωγούς (εταιρίες παραγωγής και εμπορίας) υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, κασετών κλπ, όπως ορισμένα από τα μέλη τους αυτά ενδεικτικά κατονομάζονται στο δικόγραφο της υπό κρίση αγωγής, ενώ ο καθένας από τους οργανισμούς αυτούς αποτελεί τον μοναδικό, για την αντίστοιχη κατηγορία δικαιούχων της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 του προαναφερόμενου νόμου, οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και εκπροσωπεί στο σύνολο της τη σχετική με αυτόν κατηγορία δικαιούχων της εν λόγω αμοιβής. Ότι τα μέλη τους έχουν αναθέσει στους οργανισμούς αυτούς, με σχετικές συμβάσεις ανάθεσης, τη διαχείριση και την προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων επί των συμβολών τους, μεταξύ δε των σχετικών εξουσιών, που έχουν μεταβιβασθεί στους εν λόγω οργανισμούς από τα μέλη τους, περιλαμβάνονται η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου, της ενιαίας εύλογης αμοιβής και η διανομή στους δικαιούχους της, μέλη των εναγόντων, της αμοιβής αυτής, η οποία διαμορφώνεται και προσδιορίζεται κατά τον τρόπο που ορίζεται από τον παραπάνω νόμο και κατανέμεται μεταξύ των κατηγοριών των εκπροσωπούμενων από αυτούς (ενάγοντες) δικαιούχων της κατά ποσοστά προσδιοριζόμενα επίσης από τον ίδιο νόμο και από τους εσωτερικούς κανονισμούς των οργανισμών αυτών. Ότι οι οργανισμοί

αυτοί, ως μόνοι στην ελληνική επικράτεια αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των πιο πάνω τριών κατηγοριών δικαιούχων, έχουν συνάψει με τους αντίστοιχους προς αυτούς και ενδεικτικά απαριθμούμενους στην κρινόμενη αγωγή αλλοδαπούς αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς, συμβάσεις αμοιβαιότητας, με βάση τις οποίες οι ενάγοντες νομιμοποιούνται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αλλοδαποί δικαιούχοι (μουσικοί, εκτελεστές, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί) για τη χρήση στην ημεδαπή του ρεπερτορίου τους ή των από αυτούς παραχθέντων υλικών φορέων ή άλλως νομιμοποιούνται αυτοί (οι ενάγοντες) στις ως άνω ενέργειες και πράξεις, με βάση τις διατάξεις της διεθνούς σύμβασης της Ρώμης, που κυρώθηκε με τον Ν. 2054/1992 και αποτελεί πλέον εσωτερικό δίκαιο. Ότι οι τελευταίοι συμφώνησαν και συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο, όπως επιτάσσει ο πιο πάνω νόμος, γνωστοποίησαν στο κοινό μέσω της δημοσίευσής του σε τρεις αθηναϊκές εφημερίδες, προσκάλεσαν δε τους χρήστες υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και η εναγόμενη, σε διαπραγματεύσεις τόσο για τον καθορισμό της ως άνω ενιαίας εύλογης αμοιβής, όσο και για τον τρόπο της νόμιμης καταβολής και είσπραξης αυτής από τους ενάγοντες οργανισμούς, πλην όμως η εναγόμενη, η οποία διατηρεί στη και επί της , κατάσταση μπαρ-εστιατόριο εμβαδού περίπου 140 τ.μ, με το διακριτικό τίτλο « » και μεταδίδει καθημερινά και καθ' όλη την διάρκεια της λειτουργίας του, τραγούδια και μουσική ελληνικού και αλλοδαπού ρεπερτορίου, αναφέροντας ενδεικτικά τα ονόματα μερικών από τους ημεδαπούς και αλλοδαπούς δικαιούχους (μουσικούς, τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου), όπως και μουσικών έργων που μετέδιδε, αρνήθηκε να συμπράξει σε τούτο. Με βάση το ιστορικό αυτό, ζητούν: 1) να

ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΗ
ΕΙΣΠΡΑΞΗ

καθοριστεί το ύψος της εύλογης αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε η εναγόμενη μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά της σε καθημερινή βάση για τα έτη 2008, 2009, 2010 και 2011 σε ποσοστό 10% επί των συνολικών ακαθάριστων κατ' έτος εσόδων της, το οποίο να μην είναι λιγότερο σύμφωνα με τα τετραγωνικά μέτρα του καταστήματός της από το ποσό των 4.200 ευρώ πλέον αναλογούντος ΦΠΑ 23% ποσού 966 ευρώ για κάθε έτος, ήτοι συνολικά για τα παραπάνω έτη στο ποσό των 20.664 ευρώ, 2) να κατανεμηθούν τα παραπάνω ποσά, σε ποσοστό 50% για τους παραγωγούς και από το υπόλοιπο 50%, σε ποσοστό 25% για τους μουσικούς και 25% για τους τραγουδιστές, 3) να υποχρεωθεί η εναγόμενη να τους καταβάλει το παραπάνω συνολικό ποσό των 20.664 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής και 4) να υποχρεωθεί η εναγόμενη να τους χορηγήσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά την επίδικη περίοδο, προκειμένου να προβούν στην διανομή των ποσών αυτών στους δικαιούχους. Τέλος, ζητούν να κηρυχθεί η απόφαση που θα εκδοθεί προσωρινά εκτελεστή και να καταδικαστεί η εναγόμενη στην καταβολή των δικαστικών εξόδων τους. Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα, η υπό κρίση αγωγή αρμοδίως καθ' ύλη και κατά τόπο εισάγεται ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού (άρθρα 49 παρ. 1 εδ. ε' του Ν. 2121/1993, όπως αυτός τροποποιήθηκε και ισχύει και 2 παρ. 1 της κυρωθείσας από τον Ν. 2054/1992 Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης της 26ης-10-1961, 18 και 25 παρ. 2 ΚΠολΔ), για να συζητηθεί κατά την τακτική διαδικασία και είναι ορισμένη, σύμφωνα με τα προεκτεθέντα στη μείζονα σκέψη της παρούσας και νόμιμη, στηριζόμενη στις προαναφερθείσες διατάξεις καθώς και σε εκείνες των άρθρων 3, 7, 10 και 12 της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης (Ν. 2054/1992), 52, 55, 56 παρ. 1, 2, 3 εδ. ε', στ', ζ' και 4 και 67 παρ. 4 του Ν. 2121/1993,

όπως αυτός τροποποιήθηκε και ισχύει, 346 ΑΚ, 70, 176, 907, 908 παρ. 1 ΚΠολΔ, πλην α) των αιτημάτων υπό στοιχείο 1 περί καθορισμού εύλογης αμοιβής και υπό στοιχείο 3 περί υποχρέωσης καταβολής της, τα οποία κατά το μέρος που αφορούν τον Φόρο Προστιθέμενης Αξίας επί της αμοιβής παροχής υπηρεσιών τυγχάνουν νόμιμα μόνο κατά ποσοστό 19%, ήτοι κατά ποσό 798 ευρώ επί της αιτούμενης ετήσιας αμοιβής ποσού 4.200 ευρώ και συνολικά για τα δύο έτη 2008 και 2009 κατά ποσό 1.596 ευρώ, και όχι κατά το υπόλοιπο αιτούμενο ποσό των 168 ευρώ ετησίως και των 336 ευρώ για τη διετία 2008 και 2009 που ζητούν οι ενάγοντες βάσει υπολογιζόμενου ποσοστού ΦΠΑ 23%, το οποίο τυγχάνει απορριπτέο ως μη νόμιμο, καθώς σύμφωνα με το άρθρο 21 ν. 2859/2000, όπως αυτό ίσχυε μετά την αντικατάστασή του από το άρθρο 12 παρ. 1 ν. 3336/2005 και πριν την αντικατάστασή του από το άρθρο 12 ν. 3833/2010 (με έναρξη ισχύος 15-3-2010) και στη συνέχεια από το άρθρο 4 παρ. 1 ν. 3845/2010 (με έναρξη ισχύος 1-7-2010), κατά τα έτη 2008 και 2009 ο συντελεστής ΦΠΑ οριζόταν σε ποσοστό 19% και όχι σε ποσοστό 23% στη φορολογητέα αξία και β) του παρεπομένου αιτήματος περί κήρυξης της παρούσας προσωρινώς εκτελεστής, που είναι νόμιμο μόνον ως προς το υπό στοιχείο 3 ως άνω αίτημα, ενώ ως προς τα λοιπά αιτήματα είναι μη νόμιμο και ως εκ τούτου απορριπτέο, καθόσον με εκτελεστικότητα εξοπλίζονται μόνο οι δικαστικές αποφάσεις που περιέχουν καταψηφιστικές διατάξεις, όχι δε οι αναγνωριστικές ή οι διαπλαστικές αποφάσεις. Επομένως, η αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι για το καταψηφιστικό της αντικείμενο καταβλήθηκε το απαιτούμενο τέλος δικαστικού ενσήμου, με τα ανάλογα υπέρ τρίτων ποσοστά (βλ. τα υπ' αριθμ. 382415, 382297, 382299, 382296, 334575, 334574, 606868 και 606885 αγωγήσημα, με τα επ' αυτών επικολλημένα

Ο ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ
ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ

ένσημα υπέρ του T.N.).

Κατά της αγωγής δεν υπάρχει ένσταση που να εξετάζεται αυτεπάγγέλτως και επιτρέπεται η ομολογία για τα γεγονότα που αναφέρονται στο δικόγραφο της. Κατά συνέπεια πρέπει αυτή να γίνει εν μέρει δεκτή ως βάσιμη και κατ' ουσία διότι, εφόσον η εναγόμενη ερημοδικεί, αποδεικνύονται πλήρως οι πραγματικοί ισχυρισμοί που περιέχονται στο δικόγραφό της, θεωρούμενοι ως ομολογημένοι από την τελευταία (άρθρο 271 παρ. 3 σε συνδυασμό με το άρθρο 352 παρ. 1 ΚΠολΔ) και να καθοριστεί οριστικά το μη καλυπτόμενο από το τεκμήριο ερημοδικίας ύψος της οφειλομένης από την εναγομένη εύλογης ενιαίας αμοιβής και για τις τρεις κατηγορίες των εκπροσωπούμενων από τους ενάγοντες δικαιούχων της τελευταίας, για το επίδικο χρονικό διάστημα των ετών 2008, 2009, 2010 και 2011, λαμβανομένων υπόψη από το Δικαστήριο α) του είδους και της επιφάνειας του καταστήματος που η εναγόμενη διατηρεί και εκμεταλλεύεται, κατά τα προαναφερθέντα, β) του γεγονότος ότι, λόγω ακριβώς του είδους της επιχείρησής της (μπαρ-εστιατόριο στο οποίο ακούγεται ελληνική και ξένη μουσική), η εκ μέρους της χρήση και εκμετάλλευση στο χώρο της έργων ελληνικού και ξένου μουσικού ρεπερτορίου υπήρξε απολύτως απαραίτητη για την ομαλή και προσοδοφόρα λειτουργία της επιχείρησης αυτής, γ) του βαθμού της συμβολής, στην προσέλκυση της πελατείας στο κατάστημα και στη συνακόλουθη άνοδο των εσόδων της επιχείρησής της, των δικαιούχων της εύλογης αμοιβής και αντιπροσωπευόμενων από τους ενάγοντες καλλιτεχνών και παραγωγών, μέσω της εκ μέρους αυτής (εναγομένης) δημόσιας, με τη χρήση των ανάλογων υλικών φορέων ήχου (CDs), εκτέλεσης στο κατάστημά της μουσικών έργων, στα οποία αυτοί συμμετέχουν ή των οποίων τους υλικούς φορείς έχουν παραγάγει, δ) της δαπάνης που θα πραγματοποιούσε η εναγόμενη, αν αντί των υλικών φορέων ήχου με τις εγγεγραμμένες σε αυτούς

εκτελέσεις και ερμηνείες των πάνω καλλιτεχνικών, χρησιμοποιούσε
ορχήστρα μουσικών και τραγουδιστών σε ζωντανό πρόγραμμα και ε)
του χρόνου χρήσης εκ μέρους της εναγόμενης των ως άνω υλικών
φορέων ήχου, σε καθημερινή βάση και επί 12 μήνες κάθε έτος, στο
ποσό των 3.000 ευρώ για κάθε έτος, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ
ποσοστού 19%, ήτοι ποσού 570 ευρώ, για καθένα από τα έτη 2008
και 2009 και ποσοστού 23%, ήτοι ποσού 690 ευρώ, για καθένα από
τα έτη 2010 και 2011, ήτοι συνολικά για το επίδικο χρονικό διάστημα
στο ποσό των $[(3.000 \times 4 = 12.000) + (570 \times 2 = 1.140) + (690 \times 2 = 1.380)]$ 14.520 ευρώ, το οποίο κρίνεται εύλογο και δίκαιο και να
υποχρεωθεί η εναγόμενη να καταβάλει στους ενάγοντες το συνολικό
αυτό ποσό, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της
αγωγής. Το παρεπόμενο αίτημα περί κήρυξης της παρούσας
απόφασης προσωρινά εκτελεστής ως προς την καταψηφιστική της
διάταξη, πρέπει να απορριφθεί ως κατ' ουσίαν αβάσιμο, αφού, κατά
την κρίση του Δικαστηρίου, δεν συντρέχουν εξαιρετικές προς τούτο
συνθήκες και η καθυστέρηση στην εκτέλεση δεν θα επιφέρει
σημαντική βλάβη στους ενάγοντες. Πρέπει επίσης να καθορισθεί η
εύλογη αμοιβή σε ποσοστό 50% για τους παραγωγούς, σε ποσοστό
25% για τους μουσικούς και σε ποσοστό 25% για τους τραγουδιστές.
Περαιτέρω και επειδή αναγκαίο στοιχείο, για την από τον καθένα από
τους ενάγοντες διανομή της ως άνω εύλογης αμοιβής στους
δικαιούχους αυτής, συνιστούν οι κατάλογοι με τους τίτλους των
έργων του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε η εναγόμενη
κατά την επίδικη χρονική περίοδο, πρέπει να υποχρεωθεί να
παραδώσει στους ενάγοντες τους καταλόγους αυτούς. Τέλος, πρέπει
να καταδικασθεί η εναγόμενη στην πληρωμή μέρους των δικαστικών
εξόδων των εναγόντων λόγω της μερικής ήττας της, όπως ειδικότερα
ορίζεται στο διατακτικό (178 ΚΠολΔ) και να οριστεί το νόμιμο
παράβολο για την περίπτωση ασκήσεως ανακοπής ερημοδικίας κατά

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΠΟΦΑΣΗ

✓

✓

της παρούσας εκ μέρους της απολιπόμενης εναγομένης (άρθρα 501,502 παρ. 1 και 505 παρ. 2 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην της εναγομένης.

ΟΡΙΖΕΙ το παράβολο ανακοπής ερημοδικίας στο ποσό των διακοσίων ενενήντα (290) ευρώ.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος της ενιαίας εύλογης αμοιβής, που οφείλει να καταβάλει στους ενάγοντες η εναγόμενη για την εκ μέρους της, κατά τα έτη 2008, 2009, 2010 και 2011 χρήση, στο κατάστημά της μπαρ-εστιατόριο με το διακριτικό τίτλο «
», που βρίσκεται στη
και επί της
, υλικών
φορέων ήχου, μέσω των οποίων, σε καθημερινή βάση και καθ' όλη τη διάρκεια της ημερήσιας λειτουργίας τούτου, προέβαινε αυτή σε δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων ελληνικού και αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου, στο ποσό των δεκατεσσάρων χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι (14.520) ευρώ, συμπεριλαμβανομένου του αναλογούντος ΦΠΑ.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους ενάγοντες ποσοστό 50% για τους παραγωγούς, ποσοστό 25% για τους μουσικούς και ποσοστό 25% για τους τραγουδιστές.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλει στους ενάγοντες, κατά την αμέσως ανωτέρω αναλογία, το συνολικό ποσό των δεκατεσσάρων χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι (14.520) ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να παραδώσει στους ενάγοντες καταλόγους με όλους τους τίτλους των μουσικών έργων του μουσικού ρεπερτορίου, των οποίων αυτή προέβη σε δημόσια εκτέλεση κατά τα έτη 2008, 2009, 2010 και 2011.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εναγομένη στην καταβολή μέρους των
δικαστικών εξόδων των εναγόντων, το ύψος των οποίων ορίζει στο
ποσό των εξακοσίων (600) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε στη στις 23
Σεπτεμβρίου 2013 και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του, σε έκτακτη
δημόσια συνεδρίαση στη την 1 Οκτωβρίου 2013.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

